Ч. 8 Четвер 12 (24) січня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Людвика Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї.
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

(8-ме засїданє з дня 22. січня 1895.)

На вчерашнім засїданю явив ся між послами також Є. Ексц. п. мінїстер Яворский. Із спису петиций відчитано слїдуючі важнїйші: Видїли повітові в Борщеві і Яворові о улекшенє закупна соли для худоби; — кілька відділів польского товариства педаґоґічного о знижене лїт служби учителям шкіл народних і поліпшене биту матеріяльного; — союз бувших семінаристок і учительок у Львові о запомогу; — 24 громад повіта кольбушівского о запомогу для людности потерпівшої від неурожаїв; — Рада надзираюча кр. товариства для торговлї і промислу о позичку амортизацийну на цїли краєвого промислу ткацкого; — Ґеніґсвальд, радник правительства у Відни о позичку безпроцентову 50 000 зр. на заложенє фабрики виробу кутих коліс кружкових в Живци. — Петиций наспіло 719.

По відчитаню петиций відповідав правительственний комісар, радник двору ґр. Лось на інтерпеляцию пос. Рутовского в справі арештовань студентів в Тернополи: 1) Длячого власти шкільні, хоч могли залагодити справу у власнім крузї діланя, пустили єї на дорогу слїдства судового? — 2) Задля яких причин більшість обжалованих держать доси у вязници. — 3) Чи й коли власти судові думають розписати головну розправу і чи не можна прискорити розписаня головної розправи так, щоби она могла відбути ся ще у січневій каденциї судів присяжних.

Комісар правительственний пояснив насамперед, що межи обжалованими єсть лиш двох учеників ґімназияльних і двох учеників семінариї учительскої — а дальше трох бувших учеників тоїж семінариї, з котрих один в хвили арештованя був занятий в робітни слюсарскій, а другий був практикантом лісництва, отже ті другі наведені в інтерпеляциї особи не суть студентами і не стоять під властями шкільними. А хоч би навіть і стояли під властями шкільними, то §. 84 обовязуючого закона о поступованю карнім вкладає на всї власти і уряди публичні обовязок доносити зараз прокураториї державній о чинах підпадаючих під кодекс карний, котрі або самі доглянули, або котрі дійшли до їх відомости.

Що-до другої точки інтерпеляциї, то §. 190 уступ 2 закона о поступованю карнім, після котрого арешт не може тревати довше як 2 взглядно 3 місяцї відносить ся до такого випадку, в котрім постановлено арешт з обави, щоби обжаловані не утрудняли слїдства впливом на сьвідків або співобжалованих, знищене слїдів злочину і т. д. Коли же слїдчий арешт постановлено не з тої але з якої иншої причини, а іменно в силу § 180 зак. о поступованю карнім, то нема ніякого ореченя що-до часу, як довго має тревати арешт слїдчий.

В данім случаю постановили власти судові арешт слїдчий против обжалованих о злочин головної зради на підставі §. 180 зак. о поступованю карнім, котрий постановляє, що арешт слїдчий мусить бути зарядженний, коли розходить ся о злочин, загроженний карою смерти або карою що найменше 10-лїтної вязниці. Такий арешт що-до свого часу не єсть обмежений. Чи слїдство в данім случаю треває довго, залежить від субєктивного погляду; в кождім случаю треба знати обєм справи. Число арештованих осіб, котрих було зразу 27; потреба кількакратного їх переслуханя і доходженя правдивости оборони; конечність предпринимати чинности слїдчі також і в инших округах судових, чи то в дорозї реквізициї, чи через судию слїдчого, делеґованого з окружного суду в Тернополи; множество фактів будучих предметом слїдства; наконець розслїджуванє що раз то нових обставин і справ викриваючих ся підчас слїдства — все то мусїло статись причиною продовжуваня слїдства.

Тепер доходить вже слїдство до кінця і коли не стане ся нічого несподїваного, будуть акти в найблизшім часї уділені прокураториї, котрої обовязком буде до 8 днів або ввести акт обжалованя, або заявити, що не має причини до дальшого поступованя судового. Аж по правосильности акту обжалованя можна буде розписати головну розправу. В січневій каденциї судів присяжних було би то неможливо, раз для того, що обжалованим треба полишити час що найменше 8 днів для приготовленя оборони, а відтак для того, що в місяци січню нема взагалї каденциї судів присяжних в Тернополи, лиш перша звичайна сегорічна розпочинає ся там 25 лютого.

Опісля відповідав комісар правительственний на інтерпеляцию пос. Антоневича і товаришів, в котрій они жалували ся на непошановане руских сьвят урядами і судами. Комісар правительственний сказав:

„Маю честь відповісти на інтерпеляцию, що в кождім такім випадку, котрий дійде до відомости властий начальних, заряджує ся доходженє, а скоро жалоба окаже ся правдивою, то виноватому дістає ся докір за єго не відповідне поступованє. З актів президиї Намістництва я переконав ся, що в часї від 1892 р. до

---

8)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Чи мильрайдера тут ще не було? — спитав наконець Мр. Дейтон, коли знову зробило ся трохи тихо.

— Мильрайдера? Нї, не було, але ось Мр. Ляйвлї хотів би, бачить ся, залагодити якесь дїло з вами — відозвала ся Аделя і зиркнула збиточливо на молодого чоловіка, котрий чогось очевидячки був як не свій.

Джемс [1]) Ляйвлї сидів таки на правду як той, що не уміє і три до купи счислити; не знав, що робити з руками і де подїти ноги. То заложив праву ногу на ліву, то підтягнув знову ноги аж під саме крісло, а руки зложив до купи і крутив великими пальцями млинця або довбав в задній нозї від крісла і здирав з него політуру або знов витягнув з кишенї велику шовкову хустку і зараз знову єї туди запхав. Словом, Джемсови було так, як тому щупакови на піску або заяцеви на ледї, а коли глипнув на хорошу, веселу дївчину, та стрітив ся з єї збиточними очима, то й зараз став цїлий червоний як рак і спустив голову в долину. Тогди вже, як коли-б хотів втїкати, сягнув рукою далеко під крісло, де перед тим стояв єго повстяний капелюх, котрий опісля на знак Мр. Дейтона здоймила мулятка і поставила на фортепян, а знаючи вже, що собі робити, сидїв на кріслї як на грани.

Але Джемс Ляйвлї не зовсїм був такий встидливий, анї не придуркуватий. Він зріс у лїсї, то й не було лїпшого понад него мисливого і господаря на цїлий округ. При тім був він такий відважний, що не злякав би ся нічого в сьвітї. Он лише що недавно сам один убив пантеру, а в боксованю побивав найлїпших боксерів. Але й треба би було, щоби він був в лїсї, коли мав показати всї свої здібности. В жіночім товаристві не мав відваги хоч би лиш словечком відозвати ся. А хоч він — так само як і Мрс. Брайдельфордова — знав свою слабу сторону, то не був би в силї перемогчи в собі ту несьміливість, від котрої єму і язик став кілком і руки та ноги деревіли. Впрочім тота єго несьміливість не проявила ся була ще нїколи так дуже, як нинї. Здавало ся навіть, що она через легенький натяк Аделї дійшла таки вже до найвисшого степеня, аж ось Мр. Дейтон вибавив єго з клопоту, бо приступив до него і відозвав ся: „Здорові були Мр. Ляйвлї! Що порабляють ваші тато, та що чувати у вас на вашій фермі?“

Сї слова додали єму відваги і довіря до самого себе. Питанє то, що відносило ся до єго домашних відносин, вплинуло на полїшука як би якимсь благодїйним чаром. Він схопив ся, відотхнув глубоко, взяв борзо за подану єму руку, і як би єму спав з груди важкий камінь відповів:

— Спасибі' сквайре — все гаразд — от якось потрохи веде ся — вчера заслабла нам наша красула і я бачите для того прийшов до міста. — Але — у мене єсть ще якесь окреме дїло — говорив він дальше і притім глянув з під ока по женщинах та знову цїлий почервонїв ся — я.... лише не знаю, чи....

— Чи то може щось такого, що лиш менї самому знати? — спитав сквайр.

— Будьте ласкаві, говоріть сьміло — вмішала ся тут до бесїди Мрс. Брайдельфордова — не думайте, що ми, длятого що ми жінки, не уміємо так само задержати язика за зубами, як і мужчини. Противно Мр. Ляйвлї.... як раз противно.... Я на примір знаю, що трохи за богато говорю, то вже така моя слаба сторона, але бо й на що дав нам Господь Бог язик і губи? Але коли розходить ся о тайну, то вже мій любий небіжчик Брайдельфорд завсїгди каже бувало до мене: „Ей, Людвисю, Людвисю, ти за надто мовчалива, таки направду за надто; тебе хоч би й на туртури брали, то ти би не виповіла нічого.... — менї видить ся, що ти би скорше собі язик відкусила.... так бувало говорить менї Брайдельфорд....

Тут заграла Аделя знову з цїлої сили

[1]) Джемс (James) = Яков.

кінця 1894 р. вплинуло 5 жалоб із повисшої причини. В кождім випадку заряджено доходжене і показало ся, що лиш в двох випадках жалоби були оправдані; в двох инших випадках явили ся сторони самі без завізваня в уряді, а в однім випадку війт завізвав асистенцию жандарма для стяганя кар шкільних.

О скільки я міг поінформувати ся в короткій дорозі в краєвій Дирекциї скарбу і у висшім Суді краєвім, то і там також жалоби з причини непошанованя сьвят руских або зовсім не надходять або лиш дуже рідко. — При тім не можу поминути й того, що суть чинности судові, котрі після істнуючих приписів, мусять бути виконувані навіть в неділї і сьвята чи то римо- чи греко-католицкі.

Щоби впрочім подібні жалоби не повтаряли ся, Президия Намістництва хотячи відповісти інтенциї висказаній в інтерпеляциї, не залишить завізвати окружником підвластні уряди, щоби сьвята після обряду греко-католицкого що-до людности рускої так само шановано, як сьвята римо-католицкі — а також віднесе ся до президиї ц. к. Дирекциї скарбової і висшого Суду краєвого у Львові, а таке припімнене усуне ті рідкі випадки, які ще денеде проявляють ся.

З порядку дневного мотивував пос. Цольс своє внесене в справі зміни закона краєвого з 15 серпня 1886 о конкуренциї церковній. — Пос. Окуневский мотивував своє внесене в справі зміни §. 9 зак. кр. з 15 серпня 1866 о конкуренциї церковній. Внесене его передано комісиї адміністрацийній.

На внесене комісиї дорогової, ухвалено признати субвенцию з фондів краєвих на будову мосту на ріці Стрий в Крушельници до висоти 15 прц. загальних коштів, а крім того з фондів позичкових уділити безпроцентової позички до висоти 25 прц.

З порядку дневного приступлено до справозданя комісиї шкільної о предложеню правительственнім з проектом закона о закладаню і урядженю публичних шкіл народних і обовязку посиланя до них дітий. В загальній дебаті забрав голос пос. Окуневский і признаючи, що в проектованім законі слідно поступ і добру волю, висказав обаву, що школи виділові не принесуть й нині хісна, бо єсть брак відповідно вибразуваних учителів. Дальше критикував він проґраму тих шкіл і зазначив, що § 30 признає краєвій Раді шкільній великі права в справі увільнюваня учеників від примусу шкільного. При специяльній дебаті ставив пос. Скалковский поправку, щоби краєва Рада шкільна приступала до засновуваня шкіл виділових „лиш на підставі окремої ухвали соймової." По промові віцепрезидента краєвої Ради шкільної п. Бобжиньского і референта ґр. Ст. Баденього відкинено ту поправку. При арт. 13 домагав ся пос. Окуневский, щоби в женьских школах виділових учено гігієни і господарства домашного і висказав обаву, щоби язик руский в нових школах не був покривджений. — Віцепрезидент краєвої Ради шкільної відповів на то, що справу язика нормує точно закон державний а що до науки гігієни і господарства домового сказав, що давнійша практика показала, що самою теориєю годі що осягнути і для того ті предмети тепер усунено. Вкінци принято цілий закон без зміни. Трете читанє сего закона відбуде ся завтра, в четвер.

Опісля вибрано ще чотирох членів і 2 заступників до Ради надзираючої банку краєвого і на тім закінчено порядок дневний.

Пос. Окуневский і товариші поставили внесене, щоби в виду того, що єсть великий брак учителів, заложити ще одну семінарию учительску з руским язиком викладовим у всхідній части краю і увзглядпити при тім два міста: Коломию яко найбільше місто і Городенку, де би семінария могла оперти ся о істнуючу вже там школу рільничу. — Пос. Дворский вносив, щоби завізвати правительство, аби оно постарало ся о кредит на докінчене будови мосту на Сяні в Перемишли. — На тім закінчено засїданє а слідуюче назначено на четвер.

Перегляд політичний.

Німецкі часописи доказують, що маршалок краєвий в Чехах, кн. Лобкович постановив длятого уступити, що не хоче заключати компромісу виборчого з конституцийною більшостию, будучого природним наслідком коалїциї. В кругах февдальної ческої шляхти суть того погляду, що кн. Лобкович не усуне ся від житя політичного, але возьме чинну діяльність в парлямєнтарнім житю Чех.

Є. Вел. Цїсар принимав оногди президента міністрів кн. Віндішґреца на окремій авдиенциї, котра тревала майже три чверти години.

Іменованє кн. Лабанова-Ростовского амбасадором в Берлинї, зробило там як найлїпше враженє. Єсть майже певною річею, що на его місце прийде Нелидов з Константинополя, котрого знов заступить Зиновев, дотеперішний посол в Штокгольмі.

Характеристичну вість подають з Петербурга. Ото кажуть, що на предложене міністра рільництва Єрмолов згодив ся був, щоби члени ради рільничої, котра радить в Петербурзї, були вибирані. Коли о тім довідала ся партия реакцийна, ужила всяких способів, щоби до того недопустити, бо боїть ся, щоби з тої ради не виробив ся рід якогось парляменту і впливам еї удало ся наклонити царя, що він постановив іменувати членів тої ради.

Протест Австро-Угорщини против акцизи в Болгариї викликав в болгарскім правительстві велике невдоволене, а міністер справ заграничних Начович в одній ноті до австрийского правительства називає той протест виповідженем війни Болгариї і старає ся доказати, що таке поступоване Австро-Угорщини може лиш Росиї вийти в користь.

Новинки.

Львів дня 23 січня 1895.

— **Перенесенє.** Лїкар повітовий, др. Антін Броньовский перенїс ся з Сокаля до Львова.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителів народних шкіл зачнуть ся в Станїславові дня 22 лютого. Подання час вносити до 10 лютого.

— **Доповняючий вибір** члена Ради повіт. в Надвірній з громад сельских відбуде ся 26 лютого, а члена з громад міских 28 лютого.

— **Презенту** на парохію Глибока, на Буковині, regiae collationis одержав о. Теодор Матейків, дотеперішний парох в Путилові.

якоїсь веселої на фортепяні і заглушила оп віддане Брайдельфордової, а Ляйвлї, що якось не міг здобути ся на відповідь сквайрови Дейтонови, мав бодай час відотхнути.

— Ні, сквайре — сказав він, а не знаючи, що має зробити з руками, запхав їх в кишені, але полапав ся, що то неприлично і виймив їх чим скорше, як би там его щось упекло — ні, сквайре.... мама казали.... тато говорили.... чи би ви не були ласкаві.... а може ваші панї мали би охоту.... прийти завтра трохи до нас.... побудете у нас, доки вам лиш схоче ся. Мама казали....

Аделя стала слухати, а Мрс. Брайдельфордова хоч то не еї запрошували, взяла ся чим скорше відповідати і не даючи нікому прийти до слова, підняла ся з місця та схиливши трохи голову в долину, споглядала поверх очиць на молодого чоловіка і відозвалась:

— О, Мрс. Ляйвльова дуже ласкава, таки дуже ласкава.... а хоч під теперішну пору, коли ріка зачинає прибувати, приходить долї водою маса товарів і єсть богато роботи, то таки мусить ся знайти один або другий тиждень на то, щоби навідатись до своїх сусїдів і старим звичаєм погостити з ними. ....Добре то казав мій небіжчик Брайдельфорд.... Людвисю — каже він бувало до мене — ти би й не повірила, як то красно жити з своїми сусїдами в мирі й дружбі.... згода то половина житя. З неділї, найдальше в понедїлок, буду може могла зробити собі ту приятність. Будьте ласкаві Мр. Ляйвлї та поклоніть ся від мене красненько вашій пани-матцї. — Сказавши то, сїла она собі та випила чай, як коли-б по лише що перебутих великих трудах потребувала спочинку і покріпленя.

Аделя, видко, аж позабула таки зовсїм на свою музику, так їй дуже стало чудно, що Мрс. Брайдельфордова така скора, а Джемс, знаючи, яку славу має Мрс. Брайдельфордова в Гелені, сам вже не знав, чи він в своїй необачности не запросив еї дїйстно разом з другими. Коли дїйстно запросив, то вже не було на то ради. Аж страх его взяв, коли аж тепер нагадав собі, що то ще нині рано говорила его мати про Брайдельфордову. Можна було собі подумати, які то дома будуть тому раді, що він зробив таку дурницю

Таки добре наляканий, вдивив ся він тепер лиш в лагідне лице Мрс. Дейтонової, бо на тоту збиточливу, заєдно сьміючу ся дївчину, не важив ся і очий звести А панї Дейтонова відозвала ся щиро до него:

— Передайте-ж наш низький поклін вашій любій матери та скажіть, що якось то вже зробить ся, якось то буде. Але ви би частійше заходили до Гелени, та таки просто до нас, коли вам випаде побути в місті. Присуньтесь близше до нас до стола і живіть ся.... напетесь білого? Досягайте собі таки самі, чого хочете. А як мають ся ваші тато?

— Дякувать вам, панї, за ласкаве слово — відповів Джемс, котрому тепер аж якось лекше віддихало ся, бо міг плечима обернути ся до Аделї — от все по давному. Не давно ходили ми знову на медведів, то й можете собі погадати, що они не смертельно недужі — коли дістануть трохи горячки, то й зараз знову подужають.

— А чи все ще ходять босо в лїс? — спитала Аделя і пересїла ся на крісло, стояче саме коло софи, просто напроти молодого полїшука

Джемс став знову сувати ся неспокійно по своїм кріслї — аж мусів на собі сурдут розіпнути, так зробило ся ему душно. Мрс. Брайдельфордова готова була й на се питане відповідати, бо зачала вже: Аби-сте знали, панно Аделе, що ходити босо, то.... Та на жаль не дав їй Дейтон договорити, бо вмішав ся до розмови, а Джемс мав тим способом час позбирати до купи свої гадки, а що розмова завела ся про его домашні обставини, то він ставав чим раз сьміливійший і говірливійший.

— Старий перестудив ся, видко, через ту свою погану навичку, що не носить анї панчіх анї черевиків — сказав Дейтон — ви би, Мр. Ляйвлї, повинні відводити его від того.

— То не помогло би нїчого — відповів Джемс — тато дуже на то уперті — а що они раз собі возьмуть, то нїхто в сьвітї не відвів би їх від того.

— Такий самісенький, як мій небіжчик — відозвала ся тут Брайдельфордова, без котрої би було не обійшло ся — точнїсенько такий, як мій небіжчик.... Ей, чуєш, Брайдельфорд — кажу ему нераз — будеш видіти, що ти собі тим колись пошкодиш, студений і вогкий воздух, то твоя смерть.... я тобі добре раджу, убирай вовняні панчохи. — А думаєте, що він був би то зробив? Нїколи в сьвітї. Людвисю — каже він бувало — ти на тім не розумієш ся — людске тїло то таке як....

Та на жаль Дейтонова родина не довідала ся сего вечера, яке то людске тїло, бо саме, коли Аделя встала із свого місця та хотїла сїсти до фортепяна, задзвонив хтось нараз так сильно, що Брайдельфордова аж крикнула „Ісусе, спаси нас!" і кинула собою та й Мрс. Дейтонова і Аделя налякані споглянули на двері. Лиш сквайр Дейтон сидів спокійно і сказав усьміхаючись:

— То певно Мр. Смарт; я просив его щоби він нині вечером зайшов трохи до нас. — Таки то він.

— Чи Мр. Смарт то той властитель готелю Уніон? — спитала Аделя і кинулась до шкляної шафи, щоби виймити звідтам ще одну чарку для нового гостя.

— З Університету. П. Іван Грипевецкий, родом з Рудки в Галичині, одержав в краківскім Университеті степень доктора прав.

— З товариства ім. Шевченка. Дня 19 січня с. р. відбуло ся одинацяте звичайне засїданє фільольоґічної секциї наукового товариства ім. Шевченка під проводом проф. Івана Верхратского. П. Ос. Маковей перечитав вступні частини зі своєї розвідки про рекрутскі і воякці пісні в Австро-Угорщині. Праця его є продовженєм і доповненєм дотичних праць Драгоманова і Василева, подає історию мілітаризму в Австриї, зображує погляди народу на воякцу службу на підставі просторого материялу і подає збірник рекрутских і воякцих пісень, нигде доси не друкованих. — На внесенє проф. Грушевского приступлено до уложеня програми збираня материялів етноґрафічних. Дотичні російскі програми для уложеня квестионаря розібрали між себе члени: п. Грушевский, др. К. Левіцкий, п. Конач і Щурат. — На видаванє збірників етноґрафічних прелімінував видїл 200 зр. річно. — Проф. Верхратский відчитав простору рецензию на посмертне виданє І. Срезневского: „Материяли для словаря древнерускаго". Рецензию сю порішено помістити в V-ім томі „Записок". — Вкінци перечитав О. Макарушка свою коротку розвідку „Причинок до професорскої дїяльности д-ра Омеляна Огоновского" і подав зладжений покійником і доповнений автором словарець тих слів арабских, перских і турецких, що стрічають ся в язиці малорускім.

— Руско-народний театр переїздить з Перемишля до Дрогобича і з днем 23 січня т. є. завтра дасть перше представленє в салї ґімназияльній. Відограні будуть 23 с. м. в середу: „Ой не ходи Грицю та на вечерниці", народний драмат зі сьпівами і танцями в 5 актах; 24 в четвер „Соколики" комедия в 4 актах Григ. Григоріевича; 26 в суботу „Птащник з Тироля" оперетка в 3 актах; 27 в недїлю „Модний жених" комедия зі сьпівами в 4 актах; 29 ві второк „Честь" комедия Судермана в 4 актах; 31 в четвер „Бідний Йонатан", оперетка в 3 актах; 2 лютого в суботу „Украдене щастє" драма дра Івана Франка в 5 актах, 3 в недїлю „Чуже не гріє" комедия зі сьпівами і танцями в 4 актах. Дальший репертуар буде оновіщений пізнїйше. Абонамент на 12 представлень 10 зр. — Наша трупа, працюючи по двомісячнім перебуваню місто Перемишль, почуває ся до сьвятого обовязку зложити Впов. Публиці місцевій, як і замісцевій, котра була ласкава відвідувати наш театр так численно як рідко коли, сердечну подяку. Приймїть щиро-руске спаси-Біг і не забувайте нас! — *Заряд руско-народного театру.*

— Справа женьского лїцею. Видїл перемиской Ради повітової розбирав на засїданю з дня 11 січня справу запису бл. п. Предримирской на заснованє женьского лїцею в Перемишли. Передовсїм ухвалено на запитанє суду відповісти, що видїл приймає заряд маетку. Рішенє, що-до принятя спадщини вдержано аж до покінченя спадкових розслїдів, котрі дадуть точний образ полишеного маетку.

— В Іваню над Днїстром все буває инша погода, як в инших сторонах. Там тепер тепло, Днїстер не замерзлий, а в городах над Днїстром і на спадах скель, заслонених від вітру, зеленїє трава і цвитуть фіялки. А в сусїдстві Іваня великі снїги.

— З Велдїжа пишуть нам: Дня 20 січня по півночи нічні вартівники придибали парібка на дорозї і почали его бити. Вхопили ся за чуби і тягали ся довший час по дорозї. З дороги потягнули ся під шкільні двері. Поваливши ся на двері, виломили їх і почали страшну бійку в шкільних сїнях. Учитель збудив ся зі сну і не знав, що такого стало ся. Виломив вікно і збирав ся бігти по поліцияпта. Але саме в ту хвилю надбігли жиди і галабурдників розігнали. Хороші порядки водять ся в нашім селї — нема що й казати! Але аби ширший сьвіт знав, хто тим порядкам винен, я вам незадовго напишу.

Микола В.

— Забави. Товариства: „Клюб Русинок", „Руска Бесїда" і „Боян" устроюють в своїх комнатах ул. Вірменьска ч. 2 І. п. вечерки з танцями дня 26 січня, 9 і 17 лютого с. р., на котрі запрошує комітет. Вступ 30 кр. Стрій для пань вовняний, для панів візитовий. Початок о год. 8 вечером.

— Чад. З Заріча коло Солотвини пише нам п. Василь Микуляк, що в Бобрівцї дня 5 с. м. загоріло від чаду на смерть шість душ, а то отець і мати, син, брат вітця, дївчина і служниця. Навіть кіт і дві кури, що були в хатї, згинули. — Подібна пригода стала ся у Вербові, підгаецкого повіта, також на Різдво дня 6 с. м. Двоє старих людий Іван Крамар, що мав 72 роки і его жінка Мария, що мала 70 років, запалили собі на перший день Різдва в печи, заткали піч за скоро і поклали ся спати. На другий день Федь Куризишин, їх зять, завважав, що в хатї Крамаря чогось дуже тихо, виважив двері і застав обоє вже неживими, бо загоріли ва смерть. — Ще одна така пригода була дня 11 с. м. в Дрищові в підгаецкім повітї. Селянин Андрій Ясиньский збудив ся в ночи в своїй хатї з тяжким болем голови і замітив, що в хатї великий чад. Добув остатних сил, вийшов з хати і прикликав сусїда Панька Білецкого, котрий при помочи инших людий почав ратувати зачаджених. Андрія Ясиньского і его жінку відратували, але 13-лїтна дївчина Мария Сірадзка, що в них перебувала, померла від чаду. Ті нещасні пригоди, що повтаряють ся кождої зими, повинні вже раз навчити селян, що поки вуголь зовсїм не стлїє на попіл, поти печи не можна затикати.

— Огні. В Перемишлянщинї були остатними часами три огнї. В самих Перемишлянах погорів Ілько Прончак і стратив в огни 600 зр. Хтось его підпалив. Власти увязнили вже знаного палїя Осипа Шиманьского з Чуперносова, котрого підозрівають о підпаленє. — В Чемеринцях погоріли два господарі, мають шкоду на 1200 зр. і не були обезпечені. Огонь був підложений. — В Перегневі в стодолї Михайла Устяка вибух огонь, від котрого занялo ся і згоріло цїле господарство, вартости 350 зр. і сусїдна стодола зі збіжем Івана Мороза, вартости 250 зр. Звідки огонь взяв ся, не знати. — В Гадиківцї на фільварку коло Кольбушови, вечером згоріла стайня, а в нїй 38 штук рогатої худоби і семеро коний. Шкода обезпечена виносить звиш 3000 зр. Заразом згорів і паробок, що з сьвічкою вступив до стайнї. Сьвічка впала на солому і з того вибух огонь. Паробок хотїв ратувати що свої річи, та не то не виратував нїчого, але й сам згинув. — В Завадцї коло Пільзна погоріло кількох господарів. Шкода виносить з 5000 зр.

— Нещасні пригоди. Анна Раделицка з Летнї служила в Дрогобичи. На сьвятий вечір вибрала ся до дому на сьвята. Та не судило ся їй сьвяткувати, бо на дорозї з Довгого до Летнї замерзла. Мала 24 роки. — У Стефана Сенька в Бальници лиского повіта служив паробок Гриць з громади Смерек. Господар навіть не знав, як той Гриць писав ся на прізвище. Дня 7. січня поїв він худобу, притім сам упав в керницю і втопив ся. — Робітник рафінерії нафти Мак-Гервея в Мариямполи Матій Орхель хотїв дня 8 с. м. огріти горячим зелїзом руру, в котрій була замерзла бензина, щоби відплила дальше. Притім рура пукла, а бензина попарила тяжко Орхеля.— Робітник сеї самої фабрики Франц Брожина хотїв пересьвідчити ся, чи бочка з бензини порожна, отже вложив в ню запалену сьвічку. Нараз бензина вибухла і попарила тяжко Брожинї лице.— В Цївкові в чесанівскім повітї в стодолї Казимира Гарбаря повісив ся жонатий чоловік Андрій Буярский, і то мабуть зі страху перед карою, бо львівска прокураторія державна обжалувала его о тяжке ушкодженє тїла. Коли Буярский дістав той папір зі Львова, каже до жінки: „Будеш видїти, я вам зроблю фіґля!" Ну, і зробив фіґля, але нерозумного, бо повісив ся.

ТЕЛЄГРАМИ.

Будапешт 23 січня. Budap. Corr. доносить, що правительство угорске постановило оба незалагоджені доси предложеня церковно-політичних законів поставити ще в січни на порядок дневний палати панів.

Атини 23 січня. Кабінет Трікуписа подав ся до димисиї з причини ріжниці в поглядах межи королем а президентом міністрів о поступованю наслїдника престола на суботнїшнім вічу.

Мілянo 23 січня. На улици Джованні Бабтістівіко вибухла підкинена бомба, але не зробила шкоди. Другу бомбу найдено на улици Брілї.

Париж 23 січня. Буржоа підняв ся знову утворення нового кабінету.

— Той сам — сказав сквайр — але ось і він — а до хати увійшов Йонатан Смарт, здоймаючи чим борше капелюх, бо задуманий забув зовсїм здоймити его в сїнех. Він подав всїм руку, лиш поминув Брайдельфордову, котрій поклонив ся, не відозвавшись до неї анї словом, а сквайрови Дейтонови і Джемсови Ляйвльому таки добре стиснув руки, а відтак вдоволений собою і усьміхаючись весело сїв собі на крісло, котре чим скорше присунула ему мулятка.

— Як же я рад з того, мої панство, що виджу вас при добрім здоровлю — відозвав ся він — дякую, пані.... дякую.... я не пю чаю з молоком, лїпше вже замість того трохи руму.

Панна Аделя подала ему чарку, а через то, що бесїда ішла про вийшовшого гостя, настала мала перерва. Смарт зміркував то і звернув ся до Дейтонової:

— Менї би, моя пані, було дуже прикро, коли-б я тут перервав розмову або в чім перешкодив.... я, що правда, трохи й спізнив ся, але сквайр Дейтон....

— Зовсїм не перешкодили, пане Смарт — анї трохи.... перебила ему чим скорше Брайдельфордова — ми лиш говорили.... Господи, о чім же ми то говорили.... бо то видите, пане Смарт, у мене вже така слаба память.... вже мій небіжчик чоловік говорив менї нераз. — Людвисю, казав він бувало — ти замолоду дуже напружала собі голову, ти за богато рахувала і за богато мала клопотів, а сильно натягнена струна мусить колись пукнути.... Отсими самими словами він говорив до мене. Ах, Брайдельфорд, казала я ему тогди, ти правду кажеш, я і сама то знаю.... я знаю мою слабу сторону, але память то дар божий, а кому Бог еї відбере, той не повинен нарікати. То би зле було, Брайдельфорд, кажу ему....

....так мене щиро запрошував, що я, особливо по тім, що нинї стало ся, не міг нїяк ему відмовити — говорив Смарт дальше, до панї Дейтонової, не даючи собі перебивати розпочатої раз бесїди.

— А що-ж то такого стало ся? — спитала Аделя борзо — чи була в місті знов яка бійка? Ми чули, як хтось кричав та верещав, але не могли нїчого більше розвідати.

Мрс. Брайдельфордова поставила назад піднесену вже до рота чарку і готова вже була слухати уважно оповіданя, котрого тепер сподївала ся.

— А вам же сквайр Дейтон нїчого не розповідав? — спитав янкі.

— Анї словечка — відповіли всї три панї в один голос.

— Він, бачите, зробив менї таку прислугу — сказав Йонатан Смарт — яку хиба лиш сусїд сусїдови....

— Але-ж, пане Смарт — відозвав ся на то сквайр усьміхаючись — я зробив лиш то, що було моїм обовязком яко мирового судиї в місті.

....міг би зробити — говорив Йонатан дальше — він уратував менї житє, не зважаючи на власну небезпечність....

— Не було би прийшло аж до крайности.... моя заслуга не така велика.

....виступив против цїлої ватаги лодкарів, готових до всего і не допустив, щоби они мене убили, та пустили з димом мою хату. От і вся історія.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Кравжевецкий

Пере ся воздухом!

То певна річ, що мало котрий винахід так розширив ся з причини практичних користий, як

патентована ручна машина до праня „УНДІНЕ“

Нічо дивного, що при значних поступах нерада конкуренция старає ся одурити публику лихим наслїдованем сеї машини. Однак мимо того годї зладити лучшу, простїйшу і тревалїйшу машину, як Ундіне. Тому просимо П. Т. Публику в її власнім інтересї при купнї ручних машин до праня уважати, щоби кождий апарат мав табличку з числом патенту і порядковим числом машини.

Лише ті апарати суть правдиві і до ужитку добрі, всї иншi суть гірші.

Ундіне (праве воздухом) чистить біле тисненем воздуха легко без найменшої ушкоди біля. Найпотрібнійший прилад для кождого дому.

Ундіне можна купити в лучших склепах з тим товаром. В дрібній продажи коштує 3 зр. 50 кр. 14

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

- 4½% листи гіпотечні
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 5% листи гіпотечні без премиї
- 4½% листи Тов. кредитового земс.
- 4½% листи Банку краєвого
- 4½% пожичку краєву галицку
- 4% пожичку пропінацийну галицку
- 5% „ „ буковиньску
- 4½% пожичку угорской желїзної дороги державної
- 4½% пожичку пропінацийну угорску

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.